

š - a - - - vi le sam sem, le sam go - spo - dar, ži -
 če - - - lo, nik - dar ne stem - ne se o - či, in
 pe - - - val bom pe - sem - ce svo - je slad - ke, do -

ve - jem po pa - me - ti zdra - vi, za mu - he mi ljudske ni mar.
 po - jem in ukam ve - se - lo, da z go - re v go - ró se gla - si.
 lin - cem gla - sno raz - o - de - val, kar pol - ni mi srečno sr - ce.

Na Triglav.

V četrtek, dne 18. avgusta t. l., smo se odpeljali na kolesih na Gorenjsko oče, brat in moja malenkost. Blizu Žirovnice mi je počilo kolo. Ko smo ga zakrpali, smo se napotili dalje. V Žirovnici mi je počilo drugič. Poizkusili smo ga ponovno zakrpiti, a ni šlo. Sklenili smo tedaj, da pustimo kolesa v hotelu g. Kunaverja in počakamo večernega vlaka, da nas potegne na Dovje. Naš namen je bil obiskati Triglav, nazaj greda pa vzeti s seboj kolesa. Seveda bi morali prekiniti vožnjo v Žirovnici. K sreči pa smo srečali prijaznega gospoda znanca očetovega, ki je bil v Žirovnici na počitnicah. Ta gospod se je takoj ponudil, da bo oddal naša kolesa v soboto zvečer na vlak. Rade volje smo sprejeli njegovo ponudbo, nakar smo se ob pol 21. odpeljali v Dovje.

Prišedši na Dovje, smo se takoj napotili v Vrata. Dospeli smo v vrata ob 1. zjutraj, nakar smo odšli počivati. Ob pol 9. dopoldne se napotimo čez Prag na

Kredarico. Nekaj časa smo hodili po produ, potem pa med grmičevjem. Šli smo tudi čez sneg. Preplezali smo okolo 15 m visoko steno. Od tam je bila pot samo po skalah, zadnji del pa samo po snegu. V Triglavskem domu smo kosili. Potem smo se odpravili na Mali Triglav. Vsa pot je bila nabita s klini. Dalje se nismo uvali, ker je bil hud veter. Na Malem Triglavu si skuhamo čaj, potem pa se zopet odpravimo na Kredarico. Neki gospod, ki je šel z nami, je zavil po drugi poti v Aleksandrovo kočo.

Drugega dne je začelo snežiti. Čakali smo do opoldne. Ker se vreme ni izboljšalo, odidemo ob 1. sami proti Staničevi koči. Hodili smo nekaj časa po snegu, a ker je bila megla, smo zgrehili pot. Morali smo se vrniti na Kredarico. Tam je oskrbnik ravno hotel oditi v Staničevo kočo. Odšli smo z njim točno ob 15. Pri Staničevi koči smo se poslovili, nakar smo jo ubrali v teku navzdol čez Kot. Hoteli smo namreč še ujeti vlak, ki odide ob 18. z

Dovjega. Leteli smo tako, da še klinov nismo zapazili. Prišli smo do jako naraslega potoka, ker je zapadel sneg, ki se je začel tajati. Dobre četrte ure smo se zamudili z iskanjem kake skale v potoku, da bi prišli čezenj. Naposled si je oče slekel črevlje ter naju prenesel. Hiteli smo naprej, kar nam voda zopet zapre pot. Toda sedaj se nismo več obotavljali, ampak smo jo kot pravi Sokoli preskočili. Drveli smo naprej. Spotoma smo srečali dva drvarja, prvi je sekal, drugi pa vozil drva. Vprašali smo ju, če bomo še ujeli vlak, nakar sta odgovorila, da ga lahko še ujamemo, če bi vso pot leteli. Ko smo oddaleč ugledali Dovje, srečamo nekega Srba, ki nam je rekel, da ne pridemo pravočasno do vlaka. Pokazal nam je bližnjico. Mi smo jo seveda udarili po bližnjici ter srečno prišli do vlaka, ki nas je potegnil v Ljubljano. Rabili smo od Kredarice do Dovjega ravno 3 in pol ure, dočim rabijo drugi turisti 7 ur. Prišli bi pa še četrte ure poprej, če bi se ne zamudili z iskanjem prehoda čez potok v Kotu.

Stanko Bonač.

Slovenska koroška šolska mladina v Ljubljani.

V torek, dne 28. septembra t. l., je prišla slovenska koroška šolska mladina s svojimi starši in s svojim učiteljstvom na obisk v Ljubljano.

Že v Področici onkraj železniškega predora je bilo na kolodvoru zbrane toliko mladine — nad 2000 — da ni bilo za vse prostora v posebnem vlaku. Zato se je prva polovica odpeljala z rednim jutranjim vlakom, ostali pol ure pozneje. Ta koroški vlak je bil ves v zelenju, na oknih nešteti voz pa so se gnetle otroške glave, medtem ko so iz vseh kupejev vihrale stotine zastavic — pogled, ki je bil nad vse lep in pester. Ko je vlak zavozil v predor, se je razlegla v vozovih pesem, in ko je prispel na Kranjsko, je vse sililo k oknu, da si ogleda to neznano deželo, o kateri je deca doslej čula tako malo dobrega.

Prvo presenečenje je pričakovalo male popotnike na Jesenicah. Na kolodvoru jih je sprejela jeseniška šolska mladina s svojimi zastavami, z godbo in z učiteljstvom. Kranjski tovariši so brž obsuli koroške šolarje s cvetjem. Korošci so se iskreno zahvaljevali. Ko je godba odigrala naše himne, se je vlak odpeljal dalje. Na vseh postajah, kjer je obstal, ga je presrečno sprejemala in pozdravljala šolska mladina.

Med mladimi Korošci je ta sprejem izzval silno veselje; niso prenehali klicati, mahati in prepevati svojo pesem: „Smo fantje Slovenci, od Dravce doma!“ Ljudje na polju so obstajali pri delu, ko se je vlak vozil mimo, in mahali z robci in klobuki, kar je izzvalo v vlaku stotere klice: Živio! Najveličastnejši pa je bil sprejem v Kranju. Razen šolske mladine se je na postaji zbralo tudi mnogo meščanstva, in ker je vlak dlje časa stal, so pogostili Kranjci Korošce z belim maslenim kruhom, sirom, sadjem, jim delili koroške razglednice in jih obdarjali s cvetjem. V Šiški sta se oba koroška vlaka združila in pripeljala naše male goste na južni kolodvor, kjer jih je čakala na hodniku pred postajo in v sosednjih ulicah tisočglava množica.

Že kmalu po 10. dopoldne se je pričela zbirati na Dunajski cesti in pred kolodvorom k sprejemu ljubljanske šolske mladine, ki je napravila od glavnega kolodvora do kavarne „Evrope“ pester špalir. Na kolodvoru so pričakovali koroško mladino zastopniki vlade in mestne občine s poverjenikom dr. Žerjavom in podžupanom dr. Trillerjem na čelu, zastopniki učiteljstva in ljubljanske šolske mladine s šolskimi zastavami, odposlanstvo Sokola z zastavo, ljubljanska pevška družstva z zastavami, salezijanska godba z Rakovnika ter železničarska godba, kakor tudi mnogobrojno občinstvo. Krasen je bil pogled na osebni vlak, ki je med zvoki godbe, burnim pozdravljanjem občinstva pripeljal z okrašeno lokomotivo nepregledno vrsto vagonov, iz katerih je mahalo in pozdravljalo morje trobojnih zastavic. Ko so otroci izstopili iz vlaka, so se razvrstili v izprevod, ki je odkorakal s salezijansko godbo in zastavami na čelu med dolgim špalirjem ljubljanske šolske mladine ter občinstva, viharno pozdravljen, po Dunajski cesti, Šelenburgovi ulici, mimo Zvezde, na Kongresni trg pred deželni dvorec, kjer je sedaj dom slovenskega vseučilišča. Za Korošci je korakala železničarska godba, ljubljanska družstva, na čelu jim Sokol, ter ljubljanska šolska mladina. Vse hiše ob cestah, po katerih je šel izprevod, so bile okrašene z zastavami. Zastave so visele na čast Korošcem tudi po ostalih delih mesta. Korošci so nosili s seboj slovenske zastavice, napise svojih domačih krajev, pozornost pa je zbudila predvsem skupina mladine, ki je nosila nalepljene kot dokaz nemške kulture na Koroškem nemške propagandne spise in napise, ki sramote Jugoslovane. Korošci so bili ves čas živahno pozdravljani od občinstva.